

Kolbejn Falkejd

NAĆI ĆU, VALJDA, PUT

SVE

Pitaju kako ide.
Blag način da se približe: reči
koje skidaju zavoje a da rana ne prokrvari.
Stidljiv
prst preko obraza.

Mogao sam odgovarati dugim objašnjenjima,
pričati o rupama u tom velu koji Životom zovemo,
o pogledu kroz njega: iznenadni pogledi
ka masivu tajne pokrivenom snegom, jasniji
nego jedna jedina matematička formula
nakon hiljadu računanja.

Mogao sam i da pričam
o danima na ivici pristaništa.
O održavanju ravnoteže.
O sunčevoj žutoj dubini koja se okreće
i nikad ne govori u zagonetkama,
već ih rešava.

O svemu tome sam mogao, ali odgovaram:
Dobro je.
I svako na svoj način
svi znaju sve.

KADA SPAVAŠ

Kada spavaš,
uz postelju ti bdi noć
kao verni crni sluga.
Tvoja je duša bezbedna i na svome
kada spavaš.

Ljudi se muče
u blagom povetarcu daha.

Svi se vraćaju kući.
Kada spavaš, uvek si
jedan od njih.

Vreme se vraća
u tvoje lice. Dečji osmeh u
snu, u rano jutro,
nežno ti pogađa ugao usana,
kada spavaš.

Kada spavaš,
u mene grubo tone sram.
I nežno ti milujem obraz.
Dobri ljudi praštaju mi
kada spavaš.

MEDUZA

Iz zeleno-crne dubine
u kojoj sunce peca strunama od dugog svetla
uspinju se vodeni klobuci meduza:
žive strukture zvezda
u mokrom i nepoznatom svetu basni,
pulsar s Rakovih maglina u moru,
nečujni zamah krila, san
na njišućim klizaljicama.
Bez reči. Bez tuge. Samo
materija u pokretu, kometa
sa šlepom od, po život opasne, kose sirene.

DECEMBAR

Decembarski sivo-beli sati
igraju se nečujno rečima od snega.
Izložbeni prozori zure u srebro,
ali prodaju fleke.
Ljudi, deca
kočopernih snova i u skupoj garderobi
zaboravljaju da sve je zajam.
Uskoro će
decembarska tiha sneg-reč igra
postati voda i oteći će.

STRANAC

Nemirno se kreće klatno sata
kao zatvorenik u ćeliji. Napred-nazad.
Napred-nazad. Kratki koraci
kidaju vreme u komadiće koji se međusobno zaboravljaju.

Kazaljke su sad tamo. Sad onamo.
Svaki put sam neko drugi, oduvan
niz život u nove uglove sebe.

Mislim o tome na strmini pod novim snegom
i tragom svojih čizama što uzbrdo vode.
Ovo sam ja, rekoh svakom novom otisku.
Ja sam sad ja.

Silazeći
nagađao sam o onom što je hodao ovuda.
Ko je bio? Gde je on sada?

Znam da je on bio ja, a ipak neko drugi
s mislima kao fragmentima zaboravljenih razgovora,
komadima vremena i života.
Ne mogu se sasvim jedan drugog setiti.
Nikada u potpunosti nisam bio svoj.
Ni kad ovo čitaš
ni kad sam ovo pisao.

MORNARI

Mornari vise oko pristaništa
i po uličnim ćoškovima.
Imaju široka lica
u kojima su vetar i nafta puteve napravili.
Šake su im hrapave
kao stara građa za brodove.
Misle o tome kako je dobro biti kod kuće.
Farbaju svoje ograde,
orezuju žbunje. Oni su tu –
glasovi su im poput železa i kamenih odrona.
Kad se smeju, crkveni tornjevi se njišu
i njihove kape bacaju senku preko ćoškova.
Prigrle grad

kao dete koje im je nedostajalo.
 Ali najradije se
 klackaju tamo-amo po dokovima
 kao trupci u moru gore kraj Rta Čeljuskin.
 Neuništivi.
 Ali s usamljenošću, velikom kô more,
 u očima.

KONTRAST

Zavidim ti na tvojoj mladosti.
 Minhen, Pariz, Rim –
 stavljaš reči u usta kao višnje
 i gutaš ih jednu po jednu.

Zavidim ti na tvojoj mladosti.
 Bosonog hodiš drumom, cipele u rukama nosiš.
 Pitam: Šta ćeš raditi na jesen?
 Odgovaraš: Nisam razmišljao toliko daleko.

Zavidim ti na tvojoj mladosti.
 Ona jednim okom u nebo gleda.
 Zato ono dobija plave širine iz neposredne blizine.
 Sunce ti balansira na vrhovima prstiju.

Da. Zavidim ti na tvojoj mladosti.
 U mojoj piljarnici višnje su rasprodate.
 Uglancane cipele stežu mi stopala
 i tačno znam šta ću raditi na jesen.

TUGA

Širi se nedeljama i mesecima
 kao suva gangrena, nekroza,
 u tvom polju razmišljanja. Prokrvljenost
 postepeno opada. Tkivo
 propada, krovovi kuća
 seku nebo na
 male, hladne porcije crnog.

Sasvim
 nejestive.

NAĆI ĆU, VALJDA, PUT

Smrt nije toliko strašna kao nekad.
Ljudi koje sam voleo
išli su napred i prokrčili stazu.
Bili su ljudi iz šuma, vični planini.
Naći ću, valjda, put.

(S norveškog preveo Marko Vuković)